

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 921/2019
03.10.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Миролјуба Томића, Соње Павловић и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због продуженог кривичног дела крађа из члана 203. став 1. у вези члана 61. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Габора Лепеш Ковача, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Бечеју К 221/2017 од 26.02.2018. године и Вишег суда у Зрењанину Кж1 105/18 од 16.04.2019. године, у седници већа одржаној дана 03.10.2019. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА као основан, па се ПРЕИНАЧУЈУ правноснажне пресуде Основног суда у Бечеју К 221/2017 од 26.02.2018. године и Вишег суда у Зрењанину Кж1 105/18 од 16.04.2019. године, тако што Врховни касациони суд

окривљеног АА, са личним подацима као у првостепеној пресуди,

на основу члана 423. тачка 1) Законика о кривичном поступку

ОСЛОБАЂА ОД ОПТУЖБЕ

да је:

1) у временском периоду од 13.04. – 09.06.2014. године, у Бечеју, способан да схвати значај свог дела и да управља својим поступцима, свестан свог дела чије је извршење хтео, претњом да ће напасти на тело оштећене ББ, ..., угрозио сигурност и спокојство оштећене, на тај начин што је путем мобилног телефона број ... упутио оштећеној речи претње: „Јел би хтела ...!“, „Јој АА, како би вас ..., јују, врштала би од среће“, „Како би вас ...“, „Како би вас ..., јако сам се напалио на вас, желим те за један добар ...“, што је код оштећене изазвало осећај страха и угрожености за свој телесни интегритет, при чему је био свестан да је његово дело забрањено,

чиме би извршио кривично дело угрожавање сигурности из члана 138. став 3. у вези става 1. Кривичног законика и

2) што је у временском периоду од 05.05.-09.06.2014. године, у Бечеју, способан да схвати значај свога дела и да управља својим поступцима, свестан свог дела чије је извршење хтео, претњом да ће напасти на тело оштећене ВВ, ..., угрозио сигурност и спокојство оштећене, на тај начин што је путем мобилног телефона број ... упутио оштећеној речи претње: „Желим те ... за један ... а може и више пута како ти желиш“, „Оће ли дати ББ ... или тебе да ...“, „Не морам да ... довољно је што имам ББ, веруј ми кад ... знаш како се ББ, ал што воли да га ..., питај је какав ми је бољи од твог јер си ...“, што је код оштећене изазвало осећај страха и угрожености за свој телесни интегритет, при чему је био свестан да је његово дело забрањено, чиме би извршио кривично дело угрожавање сигурности из члана 138. став 3. у вези става 1. Кривичног законика.

Трошкови кривичног поступка у овом делу падају на терет буџетских средстава суда;

док окривљеног АА за продужено кривично дело крађа из члана 203. став 1. у вези члана 61. КЗ за које је оглашен кривим првостепеном пресудом, применом одредаба члана 4, 42, 45. и 54. Кривичног законика, ОСУЂУЈЕ на казну затвора у трајању од девет месеци у коју се, у смислу члана 63. став 1. КЗ, урачунава време проведено у притвору од 11.07.2017. године до 13.07.2017. године и од 27.01.2018. године до 26.02.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бечеју К 221/2017 од 26.02.2018. године, окривљени АА, оглашен је кривим због продуженог кривичног дела крађа из члана 203. став 1. у вези члана 61. КЗ, за које дело му је утврђена казна затвора у трајању од девет месеци и због два кривична дела угрожавања сигурности из члана 138. став 3. у вези става 1. КЗ, за која дела су утврђене казне затвора у трајању од по седам месеци, па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од једне године и десет месеци, у коју се на основу члана 63. став 1. КЗ урачунава време проведено у притвору од 11.07.2017. године до 13.07.2017. године и од 27.01.2018. године до 26.02.2018. године. На основу члана 258. став 4. ЗКП, оштећени су са имовинскоправним захтевима упућени на парницу. На основу члана 264. став 1. у вези члана 261. став 1. до 3. ЗКП, окривљени је обавезан да на име паушала плати износ од 5.000,00 динара у року од 15 дана рачунајући од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, као и да плати остале трошкове кривичног поступка о чијој висини ће суд одлучити посебним решењем у смислу члана 262. став 2. ЗКП.

Пресудом Вишег суда у Зрењанину Кж1 105/18 од 16.04.2019. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног и првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Габор Лепеш Ковач због повреде закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде преиначи у делу који се односи на два кривична дела угрожавања сигурности из члана 138. став 3. у вези става 1. КЗ описана под

тачкама 3. и 4. изреке првостепене пресуде тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе да је извршио наведена кривична дела, односно да се побијане пресуде преиначе тако што ће наведене радње окривљеног бити квалификоване као кривично дело угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ и да се окривљеном изрекне блажа кривична санкција.

Врховни касациони суд је у смислу члана 488. став 1. ЗКП, доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, па је одржао седницу већа, о којој у смислу члана 488. став 2. ЗКП није обавестио јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке, на којој седници је размотри списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев поднет, те је по оцени навода и предлога у захтеву браниоца окривљеног, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА је основан.

Врховни касациони суд налази да бранилац окривљеног АА основано указује да је правноснажном пресудом на штету овог окривљеног учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, тиме што је окривљени оглашен кривим за два кривична дела угрожавање сигурности из члана 138. став 3. у вези става 1. КЗ, иако у радњама окривљеног описаним у изреци првостепене пресуде под тачкама 3) и 4) нема законских обележја тог нити било ког другог кривичног дела.

Кривично дело угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ, чини лице које угрози сигурност неког лица претњом да ће напасти на живот или тело тог лица или њему блиског лица, док је ставом 3. истог члана прописано да ће се учинилац кривичног дела из става 1. казнити затвором, ако дело учини, поред осталих и према судији или адвокату.

Радња извршења основног облика кривичног дела (став 1) састоји се у употреби претње да ће се напасти на живот или тело неког лица или њему блиског лица, чиме се угрожава сигурност тог лица, што значи да се ради о квалификованој претњи, тј. оној којом се ставља у изглед тачно одређено зло: да ће се напасти на тело или живот пасивног субјекта или њему блиског лица. Претња објективно мора бити озбиљна и конкретна, док се последица оцењује субјективно, па је могућа ситуација да је упућена претња доживљена од стране оштећеног као угрожавање сигурности иако то није остварено и објективно, али и ситуација да несумњиво озбиљна и конкретна претња није доживљена као угрожена сигурност.

Првостепеном пресудом окривљени АА, поред осталог, оглашен је кривим и за два кривична дела угрожавање сигурности из члана 138. став 3. у вези става 1. КЗ, за које је и оптужен оптужним предлогом Основног јавног тужиоца у Бечеју Кт 1320/14 од 15.12.2014. године (измењеним на главном претресу од 26.02.2018. године) а која дела је извршио на начин описан под тачкама 3) и 4) изреке првостепене пресуде.

По оцени Врховног касационог суда из чињеничног описа радње извршења окривљеног АА, датог под тачкама 3) и 4) изреке првостепене пресуде не

произлази да је окривљени оштећенима упутио конкретне претње којима би стављао у изглед тачно одређено зло – да ће напасти на њихов живот или тело.

Наиме, радња извршења кривичног дела угрожавање сигурности се, између осталог, састоји у употреби претње да ће се напасти и на телесни интегритет неког лица. Међутим, Врховни касациони суд налази да окривљени речима упућеним оштећенима у порукама преко мобилног телефона није претио нападом на њихов телесни интегритет, већ је исказивао своје сексуалне жеље. Стоји чињеница да је начин обраћања окривљеног био вулгаран, непримерен и увредљив за оштећене, али окривљени ни у једној поруци није спомињао примену било какве силе, а што би имало карактер претњи на телесни интегритет оштећених.

Стога, изрека првостепене пресуде не садржи законско обележје кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ – претњу којом окривљени најављује и ставља у изглед оштећенима да ће их напасти или угрозити њихов живот или тело, већ би се, евентуално, у радњама окривљеног стицала законска обележја кривичног дела полно узнемиравање које је инкриминисано одредбом члана 182а Кривичног законика („Сл. гласник РС“, бр.94/16), која је почела да се примењује од 01.06.2017. године дакле након времена извршења предметних кривичних дела.

Налазећи из изнетих разлога, да је побијаним правноснажним пресудама на штету окривљеног АА, учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, када је утврђено да је радњама описаним у изреци првостепене пресуде под тачком 3) и 4) окривљени извршио два кривична дела угрожавање сигурности из члана 138. став 3. у вези става 1. КЗ, Врховни касациони суд је преиначио побијане пресуде на основу члана 423. тачка 1) ЗКП, окривљеног ослободио од оптужбе да је извршио наведена кривична дела и у том делу одлучио да трошкови кривичног поступка у смислу члана 265. став 1. ЗКП, падају на терет буџетских средстава суда.

Врховни касациони суд је окривљеног за продужено кривично дело крађа из члана 203. став 1. у вези члана 61. КЗ, за које је оглашен кривим првостепеном пресудом, осудио на казну затвора у трајању од девет месеци у коју се урачунава време проведено у притвору као у изреци ове пресуде, налазећи да овако одмерена казна одговара тежини дела и степену кривице окривљеног, као и олакшавајућим и отежавајућим околностима утврђеним у редовном поступку и да ће се истом постићи сврха кажњавања из члана 42. КЗ.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 492. став 1. тачка 2) и члана 265. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар – саветник
Весна Веселиновић

Председник већа – судија
Бата Цветковић

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

